

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 29/2019-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. januára 2019 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody, Mierové námestie 1, Ilava, zastúpeného H | P | R Advokátskou kanceláriou s. r. o., v mene ktorej koná JUDr. Pavol Heger, advokát a konateľ, Galvaniho 7/D, Bratislava, pre namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 14 C 150/2007 zo 17. septembra 2014, postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Co 21/2015 z 19. októbra 2016 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 61/2017 z 18. júla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky bola 2. novembra 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody, Mierové námestie 1, Ilava

(ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 14 C 150/2007 zo 17. septembra 2014, postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 21/2015 z 19. októbra 2016 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Cdo 61/2017 z 18. júla 2018.

2. Z obsahu príloh sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol v právnom postavení navrhovateľa účastníkom konania pred okresným súdom proti odporcovi – Slovenskej republike v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, o zaplatenie 200 000 Sk (6 638,78 €) s príslušenstvom z titulu nemajetkovej ujmy pre porušenie zásady rovnakého zaobchádzania. K namietanému porušeniu jeho práv malo dôjsť v súvislosti s výkonom trestu odňatia slobody tým, že odsúdení v tomto ústave nemali možnosť sledovať televízny program v takom rozsahu ako v iných ústavoch pre výkon trestov. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 14 C 150/2007 zo 17. septembra 2014 návrh zamietol. Okresný súd konštatoval, že sťažovateľ nepreukázal, že v namietanom období rokov 2006 až 2008 došlo k nesprávnemu úradnému postupu zo strany odporcu, zároveň konštatoval, že sťažovateľ nebol oproti iným odsúdeným, ktorí vykonávajú trest v iných ústavoch, znevýhodnený v možnosti sledovania filmov zo záznamu a že sťažovateľ nepreukázal, že požiadal príslušný ústredný orgán štátnej správy o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších prepisov.

Navrhovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 2 Co 21/2015 z 19. októbra 2016 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil.

Na základe dovolania sťažovateľa bola vec predložená najvyššiemu súdu, ktorý uznesením sp. zn. 5 Cdo 61/2017 z 18. júla 2018 dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku ako neprípustné.

3. Sťažovateľ v sťažnosti pre účely preukázania dodržania lehoty na podanie sťažnosti uvádza, že namietané uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 61/2017 z 18. júla 2018 mu bolo doručené 27. októbra 2018.

4. Sťažovateľ v sťažnosti uvádza:

„Sťažovateľ namieta nezákonnosť, arbitrárnosť a svojvoľnosť rozsudku prvostupňového a odvolacieho súdu a uznesenia dovolacieho súdu a má za to, že došlo k porušeniu jeho základných práv vymedzených na začiatku tejto sťažnosti.“

Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu absencie rozhodnutia o procesných návrhoch sťažovateľa, svojvoľného odmietnutia vykonania dokazovania, zamedzenia účasti sťažovateľa na súdnom pojednávaní a z dôvodu neúčinnnej právnej pomoci.

V tejto súvislosti namieta procesné pochybenia všeobecných súdov: *„... prakticky počas priebehu konania poukazoval na tú skutočnosť, že sám je právnym laikom a na upresnenie svojho návrhu a na ďalší procesne správny postup v konaní potrebuje mať kvalifikované právne zastúpenie. .. sťažovateľovi bol právny zástupca ustanovený, avšak sťažovateľ počas konania viackrát poukázal aj na to, že tento ho nenavštevuje a predmetnú vec s ním nerieši. Za týmto účelom preto požiadal súd počas svojho výsluchu dňa 12.12.2011 o jeho zmenu alebo o prijatie príslušných opatrení.*

Za takéhoto stavu si tak sťažovateľ musel jednotlivé podania, vrátane samotného návrhu pripravovať sám... z rovnakého dôvodu požadoval sťažovateľ aj to, aby súd rozhodol o jeho návrhu na pribratie ďalších účastníkov na strane odporcu, nakoľko pri štúdiu veci narazil na rôzne protichodné rozhodnutia, z ktorých mu nebolo zrejmé, kto je v konaní vlastne pasívne vecne legitimovaný. Z tohto istého dôvodu požadoval aj vypočutie viacerých svedkov, ktorý by mohli jeho návrh preniesť z roviny všeobecnej, do roviny konkrétnej a preto bolo vypočutie sťažovateľom navrhnutých svedkov nesmierne dôležité pre ďalší priebeh konania.

Pri uplatňovaní svojich procesných práv však došlo k viacerým zásahom do jeho Ústavou a Dohovorom garantovaných práv, vo svetle ktorých neobstoja argumenty OS BA I, KS BA a ani NSSR. Ak napríklad KS BA vo svojom rozhodnutí v nadväznosti na námietky sťažovateľa uvádza, že sťažovateľ sa o svoje práva pripravil najmä svojou pasivitou,

tak sťažovateľ takéto tvrdenie považuje za nepravdivé. Nie sťažovateľ, ale naopak OS BA I totiž riešil celú vec po dobu 7 rokov, čo je už sama o sebe veľmi dlhá doba a možno hovoriť o prietahoch v konaní, pričom súčasne počas celého konania súd nebol schopný rozhodnúť o procesných návrhoch sťažovateľa na rozšírenie okruhu účastníkov a taktiež o zmene návrhu sťažovateľa (napriek ich preukázateľnému podaniu), pri ktorom chcel uplatňovať svoj nárok aj z ďalších právnych titulov. Uvedený postup (resp. nečinnosť) OS BA I tak bol v jednoznačnom rozpore s nižšie uvedenými ustanoveniami vtedy platného a účinného zákona OSP ako procesného kódexu.

Už len táto skutočnosť, keď súd svojvoľne odmietol rešpektovať procesné ustanovenia, ktorými bol OS BA I viazaný a rozhodol vo veci samej bez ich posúdenia a tiež skutočnosť, že konanie trvalo neprimerane dlhú dobu, znamená podľa mienky sťažovateľa podstatný zásah do jeho Ústavou a Dohovorom garantovaných práv. Ďalším takýmto zásahom bola pasivita OS BA I, ktorý nijak nereagoval na námietky sťažovateľa voči jeho právnomu zástupcovi, keďže sťažovateľove možnosti na zjednanie nápravy v tejto otázke boli a sú značne obmedzené. Sťažovateľ pre obmedzenie svojich práv na slobodu a pre nedostatočné finančné prostriedky nemá žiadnu možnosť, aby si sám vybral právneho zástupcu podľa jeho predstáv a z tohto dôvodu je tak odkázaný na pridelenú právnu pomoc. Nakoľko takto pridelená právna pomoc neplnila svoje povinnosti, sťažovateľ sa v dobrej viere obrátil na súd, aby mu v tejto veci pomohol a umožnil, aby bolo naplnené jeho práva na riadnu súdnu ochranu a spravodlivý proces, avšak bezúspešne.

Ďalším výrazným pochybením súdu bolo, že OS BA I navzdory výslovnému želaniu sťažovateľa, ktoré uviedol počas svojho výsluchu dňa 12.12.2011, konal na pojednávaní dňa 17.09.2014 v jeho neprítomnosti. Je síce pravdou, že v určitých prípadoch je možné konať aj bez prítomnosti účastníka konania, avšak v danej veci, keď súd mal k dispozícii vyjadrenie sťažovateľa, ktorého možnosť komunikácie so súdom je značne obmedzená, súd k takémuto prejednaniu rozhodne pristúpiť nemal. A to nielen v kontexte jednoznačného výroku sťažovateľa, ale aj v kontexte toho, že sťažovateľ navrhol vypočuť viacerých svedkov, ktorí mohli zásadne ovplyvniť priebeh konania. Súdu tak malo byť jasné, že sťažovateľ chce v konaní vykonať ďalšie úkony a byť pri nich aktívne účastný.

Ak v tejto súvislosti dovolací súd tvrdí, že povinnosťou súdov nie je vykonať každý navrhnutý dôkaz, uvedené je opäť pravdou, no túto skutočnosť nemožno používať ako

ospravedlnenie zjavne nezákonného konania súdu. Procesné návrhy na doplnenie dokazovania totiž neboli len šikanóznymi návrhmi, ale jednalo sa o dôkazy, ktoré skutočne mohli preukázať dôvodnosť návrhu sťažovateľa, obzvlášť ak KS BA argumentoval, že navrhovateľ svoj návrh odôvodnil všeobecne a nepreukázal žiadne konkrétne skutočnosti v súvislosti s porovnaním podmienok v jednotlivých ÚVOTS. Sťažovateľovi však nie je jasné, akým spôsobom malo k tomuto preukázaniu dôjsť, ak OS BA I bez akéhokoľvek odôvodnenia odmietol vykonať navrhované dôkazy a neumožnil mu účasť na pojednávaní. Opäť poukazujeme na to, že sa nejednalo o situáciu, keby by sťažovateľ zahlcoval súd irelevantnými návrhy na doplnenie dokazovania, ale jednalo sa, z pohľadu samotného návrhu o kľúčové dôkazy. Bezdôvodným odmietnutím ich vykonania tak došlo k hrubému zásahu do práv sťažovateľa.“

5. Sťažovateľ ďalej namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru pre namietanú arbitrárnosť rozhodnutí a uvádza: „Sťažovateľ uvádza, že súdy sa v napadnutých rozhodnutiach vysporiadali s námietkami sťažovateľa bez toho, aby dôvody uvedené v rozhodnutiach mali oporu v ustanoveniach právneho poriadku a nepodporili svoj právny názor relevantnými argumentmi

V predmetnej veci sa KS BA v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením odvolaním napadnutého rozhodnutia podľa § 219 ods. 2 OSP, pričom iba doplnil niektoré ďalšie dôvody, ktoré však rozhodne riadnym spôsobom neodôvodnili tú skutočnosť, že došlo k porušeniu práv sťažovateľa tak, ako boli opísané v tejto sťažnosti. Sťažovateľ má za to, že vzhľadom na náročnosť posudzovanej veci, mal súd svoje rozhodnutie presvedčivým spôsobom odôvodniť, k čomu ale nedošlo. Rovnako NS SR v odôvodnení svojho uznesenia podľa názoru sťažovateľa iba veľmi stručne a vágne zosumarizoval dôvody, prečo považuje predchádzajúce rozhodnutia za správne a rovnako vágne a všeobecne podporil svoju argumentáciu, keď síce poukázal na pravdivé skutočnosti, avšak tieto neuplatnil na pomery predmetnej veci.“

6. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl.46 ods.1, 2 Ústavy Slovenskej republiky, na spravodlivé súdne konanie podľa čl.48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky, a na spravodlivý proces podľa čl.6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom a vydaním uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.07.2018, sp. zn. 5Cdo/61/2017, IČS: 1107235394, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2Co/21/2015, zo dňa 19.10.2016, IČS: 1107235394 a s rozsudkom Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 14C/150/2007, zo dňa 17.09.2014, IČS: 1107235394 porušené boli.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Cdo/61/2017, zo dňa 18.07.2018, IČS: 1107235394, rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2Co/21/2015, zo dňa 19.10.2016, IČS: 1107235394 a rozsudok Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 14C/150/2007, zo dňa 17.09.2014, IČS: 1107235394, zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia vo výške určenej Ústavným súdom Slovenskej republiky, ktoré sú porušovatelia povinní vyplatiť na účet jeho právneho zástupcu do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Sťažovateľovi priznáva nemajetkovú ujmu vo výške 6.638,78,- €.“

II.

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka vecí, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

10. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

12. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

13. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

III.

15. Podstatou sťažnosti sťažovateľa je namiatané porušenie základného práva

- na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy,
- na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy,
- na verejné prerokovanie vecí v prítomnosti a práva vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy,
- na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru,
- na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy

namiataným postupom a rozsudkom okresného súdu sp. zn. 14 C 150/2007 zo 17. septembra 2014, postupom a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Co 21/2015 z 19. októbra 2016 a postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 61/2017 z 18. júla 2018.

Sťažovateľ namieta procesné pochybenia všeobecných súdov z dôvodu absencie rozhodnutia o procesných návrhoch sťažovateľa, svojvoľného odmietnutia vykonania dokazovania, zamedzenia účasti sťažovateľa na súdnom pojednávaní, neúčinnnej právnej pomoci. Sťažovateľ tiež namieta arbitrárnosť rozhodnutí a tvrdí, že prietahmi v konaní mu bola spôsobená nemajetková ujma.

K namiatanému porušeniu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, na verejné prerokovanie vecí v prítomnosti a práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 14 C 150/2007 zo 17. septembra 2014

16. Právomoc ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity, podľa ktorého môže o ústavných sťažnostiach konať len vtedy, ak o ochrane označených základných práv a slobôd sťažovateľov (porušenie ktorých sa namieta) nerozhoduje iný (všeobecný) súd. Princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu v konaní o ústavných sťažnostiach predstavuje ústavný príkaz a zaväzuje každú fyzickú a právnickú osobu. Ak teda ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí,

že o porušení základného práva alebo slobody sťažovateľa je oprávnený rozhodovať iný súd na základe dostupného a účinného právneho prostriedku nápravy v systéme všeobecného súdnictva, ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci.

17. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základných práv a slobôd označeným rozsudkom okresného súdu, ktorý vo veci rozhodoval ako súd prvého stupňa, ústavný súd zistil existenciu práve takejto situácie, pretože proti jeho rozhodnutiu mal sťažovateľ k dispozícii účinný právny prostriedok na ochranu svojich základných práv a slobôd poskytovaný zákonom (odvolanie), ktorý aj využil, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

18. Vzhľadom na to, že na zabezpečenie účinnej ochrany svojich základných práv mal sťažovateľ k dispozícii účinný právny prostriedok nápravy, bolo potrebné jeho sťažnosť v časti namietajúcej porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie a súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a práva na verejné prerokovanie veci v jeho prítomnosti a vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

K namietanému porušeniu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, na verejné prerokovanie veci v prítomnosti a práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Co 21/2015 z 19. októbra 2016

19. Pokiaľ ide o sťažovateľom napadnutý rozsudok krajského súdu, ústavný súd v prvom rade podotýka, že v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 52, 53 a 54), podľa ktorej dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu začne plynúť dňom doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolaní) a je považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu

právoplatnému rozhodnutiu, ústavný súd považoval lehotu na podanie sťažnosti ústavnému súdu aj v tomto prípade za zachovanú aj proti označenému rozsudku krajského súdu (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 69/2010, II. ÚS 91/2011).

20. Krajský súd v namietanom rozsudku, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu, uviedol:

„... Žalobca podal žalobu len veľmi všeobecnú, neuvádzal v žalobe, ale ani neskôr v celom konaní pred súdom prvej inštancie, pred odvolacím súdom, rozhodujúce (konkrétne) právne skutočnosti odôvodňujúce jeho nároky podľa zákona č. 514/2003 Z. z., § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, § 64 ods. 5, ods. 6, ods. 7 zákona č. 4/2001 Z. z., zákona č. 365/2004 Z. z., pričom žalobcovi dal súd rozsiahly časový priestor na realizáciu jeho práv a právom chránených záujmov, čo však nevyužil. Svoju vlastnú pasivitu potom už nemôže v odvolacom konaní zohľadňovať vo svoj prospech. Strany sporu pritom boli povinné prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky, dbajú na pokyny súdu (§ 101 ods. 1 O.s.p.), čo ale žalobca nedodržel. V konaní zostalo nepochybné len to, že žalobca svoje nároky odvíja od skutočnosti, podľa jeho, opätovne všeobecného tvrdenia, že v Ústave na výkon trestu odňatia slobody v Leopoldove nemôže pozeráť filmy v časovom rozsahu, skladbe, kvalite, ako iní odsúdení vykonávajúci trest odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody v Ilave, v Hrnčiarovciach nad Parnou. Ani len netvrdil, v akom stupni stráženia sa nachádzal v rozhodnom období, a v rámci stupňa stráženia v akom oddiele, oddelení, aká je dĺžka jeho trestu, závažnosť trestnej činnosti; tiež ani len netvrdil, čo o sledovaní televíznych programov uvádzal ústavný poriadok. Ani len netvrdil aj ďalšie, pre vec rovnako podstatné právne skutočnosti, a síce či sa porovnával s odsúdenými, presne ktorými, v rovnakom stupni stráženia ako on, v rámci stupňa stráženia v akom boli oddiele, oddelení, aká bola ich dĺžka trestu, závažnosť trestnej činnosti. Len všeobecne porovnával podmienky Ústave na výkon trestu odňatia slobody v Leopoldove, v Ilave, v Hrnčiarovciach nad Parnou a inde. Keďže tento základ žalobca súdu neposkytol, potom súd nemohol vykonať akékoľvek ďalšie dokazovanie, vypočuť žalobcom označených svedkov, konať a rozhodnúť inak, ako napadnutým rozsudkom. Dôkaz vykonaný dožiadaným súdom mal rovnakú právnu silu ako dôkaz vykonaný vecne a miestne príslušným súdom (§ 39 ods. 1,

ods. 3 O.s.p.). V prejednávanej veci dožiadaný súd Okresný súd Piešťany (č.l. 65 a nasl. spisu) dožiadanie vykonal v súlade so zákonom (Občianskym súdnym poriadkom), žalobcu vypočul ako účastníka konania po poučení podľa ustanovenia § 131 ods. 1 O.s.p., dal mu reálnu možnosť predniesť žalobu, vyjadriť sa k vyjadreniu žalovaného, čo aj využil. Odmietol ale odpovedať na súdom prvej inštancie položené otázky (len) z dôvodu, že nie je doriešené jeho právne zastupovanie. Po poučení podľa ustanovenia § 120 ods. 4 O.s.p. nové skutočnosti netvrdil, iné návrhy na doplnenie dokazovanie nemal, len nesúhlasil s tým, aby súd prejednal predmetnú vec v jeho neprítomnosti. V závere ho dožiadaný súd poučil o povinnosti hradiť trovy eskorty na súdne pojednávajúce v prípade, ak jeho prítomnosť nebude nevyhnutná. K tomuto poučeniu sa žalobca vôbec nevyjadril. Na tomto mieste treba ešte zdôrazniť, že v tom čase právny zástupca žalobcu (JUDr. Zoran Princ) sa ospravedlnil z neúčasti na informatívnom výsluchu. O termíne pojednávania konaného dňa 17.9.2014 (č.l. 136 p.v. a nasl. spisu) súd prvej inštancie upovedomil aj žalobcu (dňa 18.8.2014), keď jeho osobnú účasť na pojednávaní nepovažovať za nevyhnutnú; žalobca sám, ale ani prostredníctvom svojho právneho zástupcu, súdu neoznámil, že sa chce osobne pojednávania zúčastniť za účelom vykonania potrebných úkonov súvisiacich s predvedením žalobcu na pojednávajúce. Na pojednávaní bol osobne prítomný právny zástupca žalobcu JUDr. Marián Belán, ktorý nenamietal neprítomnosť žalobcu, vyjadroval sa k veci, k pasívnej vecnej legitímácii, predkladal odvolací návrh. Súd prvej inštancie potom správne konal a rozhodol v neprítomnosti žalobcu (§ 101 ods. 2 O.s.p.). Zo všetkého vyššie uvedeného vyplýva záver, že odvolacie dôvody dané nie sú. V neposlednom rade je potrebné uviesť, že žalobca odkazoval na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva v jeho prospech. Ani len netvrdil, k akým konaniam na súdoch v Slovenskej republike sa vzťahovali, o akých jeho nárokoch súdy konali, či boli/neboli založené na rovnakých právnych skutočnostiach, dôvodoch, ako v prejednávanej veci, s akým výsledkom boli skončené, a teda či v prejednávanej veci nie je daná prekážka právoplatne rozsúdenej veci, resp. prekážka prebiehajúceho súdneho konania (iné, skôr začaté). Osobitne čoho sa týkala sťažnosť č. 31827/02, ako ESLP rozhodol, a aký význam má v predmetnej právnej veci.

16. Súd prvej inštancie sa vysporiadal v odôvodnení rozhodnutia podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie. Vo veci vykonal

dokazovanie, na podklade žaloby v znení jej zmien a doplnkov, správnym smerom, z vykonaného dokazovania vyvodil správne skutkové závery, vec napokon rozhodol správne aj po právnej stránke; rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené ustanovením § 157 O.s.p. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 212 ods. 3 O.s.p., takú ani sám žalobca netvrdil, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktoré by musel odvolací súd prihliadať. Na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že pre rozhodnutie súdu boli rozhodujúce skutočnosti existujúce v čase rozhodnutia napadnutým rozsudkom (§ 153 ods. 1, § 154 ods. 1 O.s.p.), že ide o konanie, v ktorom je súd viazaný žalobou, a teda aj rozsahom a dôvodmi odvolania. Z celého konania nevyplýva, žeby súd prvej inštancie porušil zásady Občianskeho súdneho poriadku, zásadu rovnosti zbraní. Dal stranám sporu rovnaký priestor na uplatnenie práv poskytnutých im a realizáciu povinností uložených im Občianskym súdnym poriadkom....

19. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp. zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).“

21. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi

označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. II. ÚS 399/2010, IV. ÚS 51/2011).

22. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a k čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

23. Vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05). Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj IV. ÚS 43/04). Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľne a logicky odôvodnené.

Ústavný súd zvyrazňuje, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04).

24. Krajský súd sa vysporiadal s podstatnými námietkami sťažovateľa, ktoré sú aj obsahom tejto ústavnej sťažnosti. Zaujal jednoznačné a podrobné stanovisko k uplatňovaniu procesných práv sťažovateľa, jeho pasivitu v konaní pred prvostupňovým súdom vrátane problematiky jeho právneho zastúpenia. Vyjadril sa k dôvodom nevykonania dôkazov ako aj k neúčasti sťažovateľa na súdnom pojednávaní. *Preto argumenty o nedostatočnom, odôvodnení rozsudku krajského súdu nie sú spôsobilé založiť možnosť porušenia sťažovateľom označených práv namietaným postupom a rozsudkom krajského súdu.*

25. Ústavný súd vzhľadom na uvedené po preskúmaní uznesenia krajského súdu konštatuje, že v napadnutom uznesení nezistil taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné so základným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právom na verejné prerokovanie veci v jeho prítomnosti a právom vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako to sťažovateľ tvrdí vo svojej sťažnosti. Krajský súd aplikoval na zistený skutkový stav relevantnú zákonnú úpravu, vysporiadal sa so všetkými podstatnými argumentmi sťažovateľa a z rozsudku je zrejmé, akými úvahami sa riadil pri právnom posudzovaní veci. Závery, ku ktorým krajský súd dospel, nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne) alebo zjavne neodôvodnené, keďže majú oporu v zákone a sú jasne a dostatočne právne zdôvodnené. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti, resp. arbitrárnosti napadnutého rozsudku.

Ústavný súd tiež podotýka, že obsahom základného práva na spravodlivé súdne konanie nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Postup súdu vychádzajúci z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy nemožno hodnotiť ako nezákonný, napriek tomu, že nespĺňa očakávania účastníka konania.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

26. Článok 46 ods. 2 ústavy upravuje základné právo na prístup k súdu vo veci, o ktorej rozhodol orgán verejnej správy. Táto ústavná norma upravuje primárne právo toho, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť

sa pri zákonom splnených podmienkach na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiadnym spôsobom nezdôvodnil, akým spôsobom malo byť v tomto ohľade porušené jeho základné právo na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy. Pretože ústavný súd ani nezistil žiadnu možnosť porušenia základného práva na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, odmietol sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 14 C 150/2007 a postupom krajského súdu v konaní sp. zn. 2 Co 21/2015

27. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy okresným súdom a krajským súdom, ústavný súd sa už totožnou námietkou sťažovateľa zaoberal v predchádzajúcom konaní pred ústavným súdom, v ktorom rozhodol uznesením sp. zn. III. ÚS 10/2017 z 10. januára 2017. Ústavný súd sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú, keďže v čase rozhodovania ústavného súdu bolo už rozsudkom skončené konanie pred okresným súdom sp. zn. 14 C 150/2007, ako aj konanie pred krajským súdom sp. zn. 2 Co 21/2015, pričom uvedené rozsudky v spojení nadobudli právoplatnosť už 25. novembra 2016.

28. Na základe uvedeného bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť pre neprípustnosť podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, na verejné prerokovanie vecí v prítomnosti a práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 61/2017 z 18. júla 2018

29. Najvyšší súd v namietanom uznesení uvádza:

«17. Žalobca tvrdí, že k procesnej vade uvedenej v § 420 písm. f/ CSP došlo tým, že súd prvej inštalácie dňa 17. septembra 2014 pojednával a rozhodol vo veci samej v jeho neprítomnosti, a to napriek jeho vyhláseniu vykonaného pri jeho výsluchu dožiadaným súdom, že žiada byť prítomný na pojednávaní, aj keď jeho neprítomnosť nebude nevyhnutná...

21. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca bol v konaní zastúpený advokátom JUDr. Mariánom Belánom na základe plnomocenstva z 28. mája 2014 (č.l. 136 spisu), ktoré bolo udelené bez časového obmedzenia pre zastupovanie „v právnej veci o zaplatenie sumy 6 638,78 € vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 14C/150/2007“. V prejednávanej veci na pojednávanie pred súdom prvej inštalácie konaného dňa 17. septembra 2014 (č.l. 136 spisu) bol predvolaný právny zástupca žalobcu a žalovaná. Žalobcovi bolo doručené upovedomenie o termíne pojednávania s poučením o možnosti uplatnenia námietky zaujatosti, poučenia v zmysle § 30 O.s.p., § 79 ods. 2 O.s.p., § 101 ods. 1 O.s.p., § 120 ods. 4 O.s.p. a ďalších ustanovení O.s.p.). Predvolanie jeho právnym zástupcom bolo riadne prevzaté, ako aj upovedomenie o nariadenom termíne žalobcom. Na pojednávaní konanom dňa 17. septembra 2014 (č.l. 145 spisu) sa zúčastnil zástupca žalobcu, ktorý predniesol a upresnil žalobu podanú žalobcom s tým, že zaplatenie žalovanej sumy si žalobca uplatňuje titulom nesprávneho úradného postupu a zotrval na dôvodoch v nej uvedených, vyjadril sa k veci. zopakoval skutočnosti uvedené žalobcom v žalobe, poukázal na nesprávnosť úradného postupu žalovanej, upravil tiež okruh účastníkov na strane žalovanej, a to Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, ... (netrval na označení ďalších účastníkov konania, ktoré uviedol žalobca pri svojom výsluchu na dožiadanom súde v zápisnici z 12. decembra 2011), pričom mal možnosť uplatniť procesné práva (navrhnuť a označiť dôkazy, predložiť dôkazy, doplniť a upraviť žalobu,

vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali), avšak ako zo zápisnice o pojednávaní vyplýva, nemal žiadne návrhy na doplnenie dokazovania. Prítomní účastníci boli súdom poučení podľa § 120 ods. 4 O.s.p. Z uvedeného vyplýva, že žalobca nebol postupom súdu vylúčený z realizácie procesných práv priznaných mu občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

22. Žalobca namietal, že súd prvej inštalácie svojim procesným postupom mu znemožnil zúčastniť sa osobne na pojednávaní (čím porušil jeho ústavné právo na prerokovanie veci v prítomnosti účastníka) a týmto mu znemožnil realizáciu aj ďalších procesných práv vyplývajúcich z procesných predpisov účinných v relevantnom čase, t. j. Občianskeho súdneho poriadku, ktoré práva ako žalobca chcel a mienil v súlade s princípom ústnosti a princípom priamosti občianskeho súdneho konania uskutočniť na pojednávaní. Napriek jeho žiadosti, že chce byť osobne prítomný na pojednávaní a výslovne nesúhlasil, aby súd prejednal predmetnú vec v jeho neprítomnosti, bolo mu tým znemožnené označiť, navrhnúť a predložiť dôkazy, upraviť a doplniť žalobu, byť prítomný pri vykonávaní dôkazov a vyjadriť sa ku všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali, v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces...

25. O procesnú vadu spočívajúcu v nesprávnom procesnom postupe súdu vedúcemu k porušeniu práva na spravodlivý proces ide vtedy, ak súd v priebehu konania neumožní účastníkovi (strane) realizovať jeho zákonom priznané procesné práva. Takýmto právom účastníka súdneho konania je aj jeho právo na prejednanie veci v jeho prítomnosti (podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom). Ústavou Slovenskej republiky zaručené právo osobnej prítomnosti účastníka na súdnom konaní sa zabezpečuje tak, že súdu ukladá povinnosť nariadiť na prejednanie veci pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná. Ak je účastník (strana) v konaní zastúpený zástupcom na celé konanie, súd na pojednávanie spravidla predvolá len zástupcu; účastník (strana) sa na pojednávanie predvolá len v takom prípade, ak je nevyhnutné vykonať jeho výsluch. Predvolanie na pojednávanie musí byť účastníkom doručené tak, aby mali dostatok času na prípravu. Je potom na účastníkovi či svoje právo využije, alebo nie.

26. *Aj účastník konania (strana), ktorý je vo výkone trestu, má právo byť riadne predvolaný na pojednávanie, má právo na dostatočnú prípravu na pojednávanie a právo predniesť alebo doplniť svoje návrhy, zhrnúť ich a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci. Osoby vo výkone trestu odňatia slobody alebo vo väzbe sa predvolávajú prostredníctvom ústavu na výkon trestu odňatia slobody alebo ústavu na výkon väzby so žiadosťou o ich predvedenie (§ 47 ods. 2 vyhlášky č. 543/2005 Z.z.).*

27. *V prejednávanej veci žalobca nebol postupom súdu vylúčený z realizácie procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ako účastník konania (strana) bol vo veci vypočutý dožiadaným Okresným súdom Piešťany dňa 12. decembra 2011 (č.l. 65 spisu), vyjadril sa k jednotlivým argumentom žalovanej uvedeným v písomnom vyjadrení k žalobe a žalobcom uplatneným nárokom, iné návrhy na doplnenie dokazovania nepredniesol, avšak nesúhlasil s tým, aby súd prejednal predmetnú vec v jeho neprítomnosti. O termíne pojednávania konanom na súde prvej inštancie dňa 17. septembra 2014 bol žalobca upovedomený s poučením o svojich procesných právach a povinnostiach a bol zastúpený v plnom rozsahu v celom konaní pred súdmi oboch stupňov advokátom JUDr. Mariánom Belánom (č.l. 136 spisu), ktorý na pojednávaní nenamietal jeho neprítomnosť a ani nepožiadaval z tohto dôvodu o odročenie pojednávania. Zástupca žalobcu konal v jeho mene (bol oprávnený na všetky úkony, ktoré môže v konaní urobiť účastník) a uplatňoval priznané procesné práva procesnými predpismi účinnými v čase konania na súde prvej inštancie. V danom prípade boli tak splnené všetky procesné predpoklady, za ktorých mohol súd pojednávať v neprítomnosti žalobcu. Na základe uvedeného možno uzavrieť, že žalobcovi nebolo znemožnené uskutočňovať jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP.*

28. *Z obsahu dovolania (§ 124 CSP) vyplýva, že žalobca vyvodzuje prípustnosť dovolania ďalej z toho, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený z dôvodov, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jeho návrhom na pribratie ďalších účastníkov do konania na strane žalovanej, o tomto jeho návrhu nerozhodol a tieto vady neboli odstránené ani odvolacím súdom v odvolacom konaní...*

31. *V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie (tvoriaceho jednotný celok s rozhodnutím súdu prvej inštancie) odôvodnil*

spôsobom, ktorý by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP; v odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svojho rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Dovolací súd poznamenáva, že námietkami žalobcu týkajúcich sa vstupu ďalších účastníkov (strán) do konania na strane žalovanej sa sudy nižších stupňov nezaoberali, vzhľadom k tomu, že zástupca žalobcu na pojednávaní (č.l. 145 spisu) upravil okruh účastníkov na strane žalovanej a výslovne uviedol, že „o označenie ďalších účastníkov, ktoré uviedol žalobca v zápisnici dňa 12. decembra 2011 netrváme“. Z dispozičného princípu vyplýva, že zodpovednosť za stanovenie okruhu účastníkov (strán) sporového konania je na žalobcovi.

32. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania aj zo skutočnosti, že sudy nevykonali ním navrhované dokazovanie a rozhodli na základe nesprávne zisteného skutkového stavu. K tejto námietke dovolací súd uvádza, že posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie účastníkov konania (viď uznesenia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 99/2011, 2 Cdo 141/2012, 3 Cdo 2012/2012, 4 Cdo 125/2012, 5 Cdo 251/2012, 6 Cdo 36/2011 a 7 Cdo 34/2011). Už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993, 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Nová právna úprava na samej podstate uvedeného nič nezmenila. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

33. Na podklade vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné, preto dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.»

30. Ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa je založená na tých istých námietkach, ako podané dovolanie a odvolanie. I keď bolo dovolanie sťažovateľa najvyšším súdom odmietnuté z procesných dôvodov pre neprípustnosť podľa § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku, dovolací súd napriek tomu zaujal právny názor k jednotlivým dôvodom vyplývajúcim z podaného dovolania.

Po preskúmaní namietaného uznesenia najvyššieho súdu je zrejmé, že najvyšší súd sa, podobne ako krajský súd, podrobne vysporiadal s jednotlivými tvrdeniami sťažovateľa a dal odpoveď na sťažovateľom namietané procesné pochybenia všeobecných súdov, pričom sa v plnom rozsahu stotožnil s právnym posúdením zo strany krajského súdu. Sťažovateľ vo vzťahu k namietanej arbitrárnosti ani nenamieta, že by sa všeobecné súdy s niektorým jeho podstatným argumentom nezaoberali, len nesúhlasí s právnym názorom, na ktorom založili svoje rozhodnutia všeobecné súdy. V napadnutom uznesení najvyššieho súdu, rovnako ako ani v už preskúmanom rozsudku krajského súdu, nebol zistený taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právom na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, právom na verejné prerokovanie veci v prítomnosti a právom vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako to sťažovateľ tvrdí vo svojej sťažnosti.

31. Ústavný súd v tejto súvislosti podotýka, že obsahom základného práva na spravodlivé súdne konanie nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Postup súdu vychádzajúci z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy nemožno hodnotiť ako nezákonný napriek tomu, že nespĺňa očakávania účastníka konania.

32. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietnuť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

33. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní pred najvyšším súdom, zo sťažnosti vyplýva, že konanie pred najvyšším súdom o dovolaní bolo začaté podaním dovolania sťažovateľom

10. decembra 2016, ktoré bolo doplnené právnou zástupkyňou sťažovateľa 22. novembra 2017 a najvyšší súd vydal namietané uznesenie 18. júla 2018. Sťažovateľ v tomto smere neuvádza v sťažnosti žiadnu argumentáciu k namietaným priet'ahom v konaní, len je toho názoru, že došlo k porušeniu tohto jeho základného práva a žiada náhradu nemajetkovej ujmy. Vzhľadom na úplnú absenciu odôvodnenia sťažnosti v tomto smere a na dobu trvania konania na najvyššom súde ústavný súd uvádza, že nič nesignalizuje možné porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom najvyššieho súdu v dovolacom konaní.

34. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

35. Keďže sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľa nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. januára 2019